21 decembrie 1989: Mitingul sabotat din Piața Palatului. Ultimul discurs al lui Nicolae Ceaușescu, sursa vuietului, revolta și represiunea

21 decembrie 2024 **Asasinii țării** 8.7k vizualizări Comentarii

Pe 21 decembrie 1989, sfătuit sau nu, Nicolae Ceaușescu decide să convoace o demonstrație populară, exact ca în 1968, pentru a denunța intervenția străină de la Timișoara pe care o mai menționase și pe 20 decembrie, la Televiziunea Română.

Decizia i se va dovedi fatală.

„Marea adunare populară" a început la ora 12:00, cu diferite discursuri ale oficialităților vremii, înainte ca cineva să-i ceară „mult iubitului și stimatului conducător de partid și de țară, a eminentului revoluționar patriot care de peste 6 decenii și-a dăruit întreaga activitate binelui, prosperității patriei, libertății, independenței depline a României socialiste, secretarul general al partidului, președintele republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu!" să vorbească.

Citești și ajuți! Cumpără cartea: **Istoria Românilor, de Petre P. Panaitescu**, vei contribui la susținerea libertății ideilor și implicit, a siteului **R3media**.

După doar 1 minut și 15 secunde de discurs al conducătorului, apare în mulțime un vuiet, care îl dezorientează pe Nicolae Ceaușescu. Reacțiile celor din jurul lui Ceaușescu au fost surprinse de Jurnalul Național, în articolul „Cronologia eșecului", din 19 aprilie 2004. Din spate, vine un bărbat care-i șoptește lui Ceaușescu: „Vin în sediu" (manifestanții care fugeau – n.n.), iar altcineva zice: „A dat unul cu ceva!" O altă interpretare a vorbelor care se aud este „Trage cineva". Urmează câteva minute de panică, în care cuplul prezidențial face apel către mulțime să se liniștească. „Stați liniștiți la locurile voastre", celebrul îndemn al Elenei Ceaușescu.

„Locurile voastre" nu era o figură de stil, deoarece manifestările de acest gen – ultima desfășurându-se cu mai puțin de o lună înainte, după congresul al XIV-lea al PCR – fiind organizate minuțios, astfel încât participanții se așezau pe locurile destinate instituției sau fabricii de unde proveneau.

Nicolae reacționează și el și spune: „Asta e o provocare".

La aproximativ opt minute de la începutul discursului său, întrerupt pentru câteva minute, Ceaușescu face referire și la evenimentele de la Timișoara. Spune fostul președinte: „În ceea ce privește evenimentele de la Timișoara, apare tot mai clar că este o acțiune conjugată de cercuri care vor să distrugă integritatea și suveranitatea României, să oprească construcția socialismului, să pună sub stăpânire străină, poporul nostru. De aceea, trebuie să apărăm cu toate forțele, integritatea și independența României". Apoi, face referințe clare la URSS, aducând în discuție manifestarea din 1968, ocazionată de invazia Cehoslovaciei de către sovietici și aliații lor. Ceaușescu spune că „acționează diferite forțe care vor să împartă din nou România".

Mai mult, Ceaușescu citează din cântecul „Deșteaptă-te române", cel ce va deveni noul imn național peste câteva zile: „Murim mai bine-n luptă/Cu glorie deplină/Decât să fim sclavi iarăși/Pe vechiul nost pământ". Acesta atacă din nou pe cei pe care-i consideră a

se afla în spatele acțiunilor de la Timișoara: „Unii vor să reintroducem șomajul, să scadă nivelul de trai al populației și să dezmembreze România". Apoi subliniază „și aici", că „vom face totul" pentru „apărarea suveranității și integrității țării".

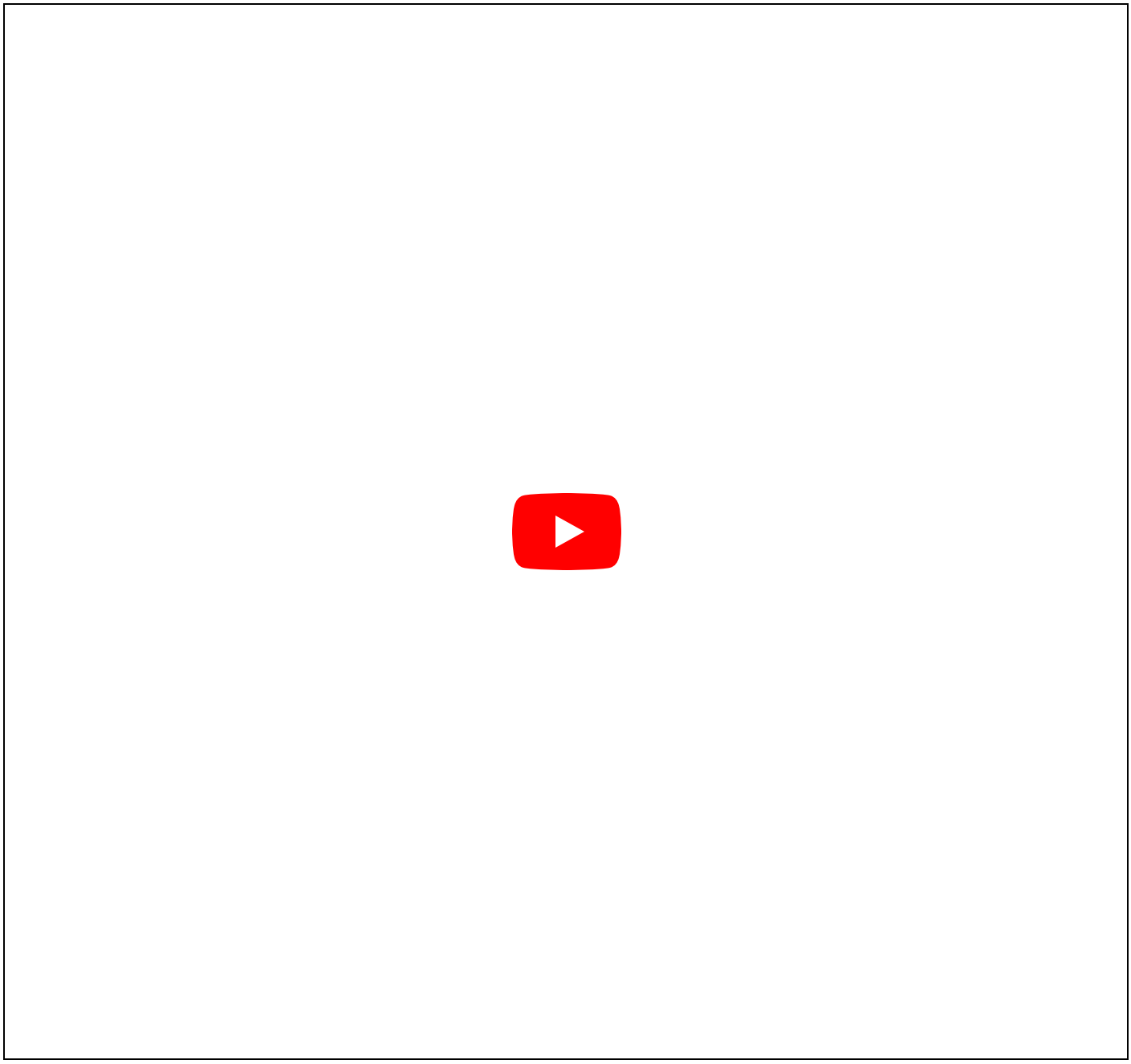

Mitingul se încheie la **12:51.** Conform variantei oficiale, oamenii ar fi plecat după vuiet – în fapt o reacție de spaimă indusă de difuzarea și amplificarea unui sunet pe unde foarte joase, care a indus o senzație de spaimă în mulțime, făcând oamenii să se calce în picioare. Panica a fost pusă la cale de forțe ale Ministerului Apărării Naționale, așa

cum o arată și documentele „Dosarului Revoluției” în 2016. Acest lucru a fost confirmat, oficial, de rechizitoriul Procuraturii Militare din „Dosarul Revoluției”. **S-a aflat și numele celui care a pus banda: este vorba despre actualul general Alexandru Grumaz, care era pe-atunci lt-colonel. Acesta nu a divulgat la ordinul cui a pus banda.**

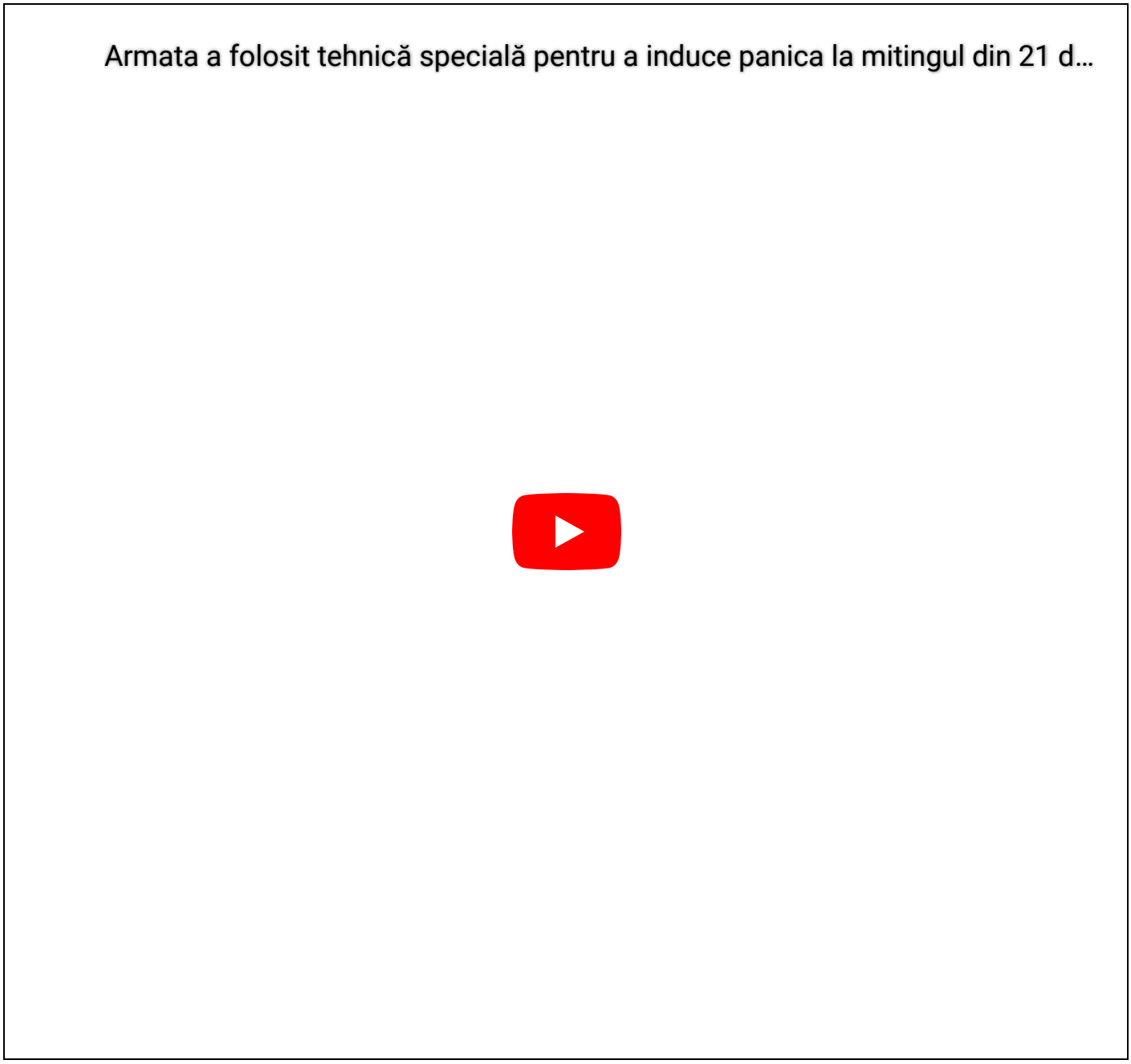

Majoritatea celor prezenți a plecat acasă, în Piață rămânând câteva zeci de mii de oameni, care l-au ascultat și l-au ovaționat pe Ceaușescu care anunța măriri de salarii și

de alocații. De altfel, pe filmarea integrală de mai jos se vede cum cei rămași aplaudă mult mai entuziast decât cei care se vedeau la început. (minutul 18:58)

La aproximativ 10 minute de la finalul mitingului, se formează primul grup protestatar, de aproximativ 1.000 – 1.500 de oameni, în Piața Romană.

„Grupul era format din copii. Vreo 50.Erau copii ai străzii și tineri până în 17 ani", afirma apoi, Sergiu Nicolaescu despre ce a găsit acolo. Ulterior, a adăugat el, grupului s-au alăturat oameni maturi.

În Piața Universității, grupul protestatar, format din maxim câteva sute de persoane, s-a format în intervalul 13:00 – 16:00 (MApN afirma că sunt 300!).

Celebrele imagini filmate de la Intercontinental, în care vedem o mulțime înconjurată de forțele de ordine arată și ora: 15:57.

Reamintim că o manifestație spontană a avut loc la Brașov, în 1987, iar comportamentul muncitorilor revoltați a fost diferit față de cel din 1989: exasperați de atitudinea conducerii întreprinderilor, aceștia pleacă spre sediul puterii locale, Comitetul Central și ia cu asalt clădirea. Este greu de crezut că mulțimea furioasă a plecat din Piața Palatului, și conform teoriei oficiale, știind și de măcelul de la Timișoara, ia flori pentru scutieri, nu înainte de a se așeza pe șosea.

Tineri agitatori?

„Problema acestor secvențe era aceeași ca la Timișoara: populația nu se asocia manifestației, nu se revolta, nu avea curajul să treacă trotuarul și să blocheze bulevardul. Cea mai mare parte a participanților – oricum un număr mic – a stat pe trotuare privindu-i pe tinerii agitatori. La fel ca la Timișoara, lipsa de acțiune a oamenilor obișnuiți, neimplicarea într-o revoltă populară care să preseze autoritățile, să forțeze schimbarea lui Ceaușescu, a făcut ca nucleul agitat de tineri entuziaști, dar și de indivizi suspecți, plus bișnițarii lumii interlope să fie nevoiți sî asigure cu orice preț supraviețuirea nucleului stradal, prezența trupelor forțelor de ordine și agitația din centrul orașului, cu precizie în fața Hotelului Intercontinental și a blocului Société Générale", fostul „Creditul minier", unde se aflau pregătite din timp, dinainte de apariția manifestanților, camerele de filmat ale agențiilor străine. Și, tot ca la Timișoara, în locul unde formarea artificială a *massei* psihologice și fizice a eșuat, s-a trecut la acte extreme, la gesturi disperate, la manifestări cât mai vizibile ostentative și simbolice (construirea unei baricade în mijlocul bulevardului) și în final la violențe". (Istoria loviturilor de stat din România, vol.4, pagina 271).

„În Piața Universității este semnalat în intervalul 13.30–16.00 prezența unor persoane suspecte, bărbați, îmbrăcate cam neobișnuit și purtând pe braț o banderolă tricoloră. Erau postați în dreptul gurilor de metrou și fă ceau agitație. Au fost observați de foarte multă lume, în primul rând datorită locului unde acționau, de maximă circulație pietonală, precum și din cauza faptului că bulevardul nu era aglomerat", scrie Alex Stoenescu în *Istoria* sa.

Iată ce a relatat Nicolae Dumitru, patronul firmei NIRO, care avea 24 de ani în decembrie 1989: „În ziua de 21 decembrie 1989 stăteam pe treptele acelea care sunt la capătul spațiului verde al Teatrului Național, în fața gurii de metrou de pe partea cu Intercontinental. Erau și alți privitori lângă mine, dar la distanțe oarecare. Eram câțiva sus, pe treptele acelea din jurul Teatrului și priveam la ce se întâmplă în Piață. Cred că era în jurul orei 15.00.

Chiar în fața mea, pe trotuar, se mișca un individ solid, cu o ceafă de luptător, îmbrăcat cu o scurtă, cu o banderolă tricoloră pe braț și una legată la cap. Striga la oameni să treacă în stradă, să nu mai privească, și aborda pe toți cei care ieșeau din gura metroului, și îndemna: «Nu vă fie frică, s-a terminat cu Ceaușescu, haideți acum să protestăm...» La un moment dat s-a oprit, ca și cum s-ar fi simțit privit, ca și cum ar fi simțit privirea mea din spatele lui... Pe vremea aceea eram un tânăr cu alură de puști..., și individul a întors lent, foarte lent capul, uitându-se fix în ochii mei. Am înlemnit de frică. Individul avea o privire de ucigaș, oricum de om al armelor. Am înțepenit cu adevărat de frică la acea privire. M-a studiat preț de două secunde, apoi s-a întors și și-a continuat acțiunea. Dintr-o privire și-a dat seama că sunt inofensiv. Dar eu am crezut că am albit. N-am să cred niciodată, oricine mi-ar spune, că a fost revoltă spontană. Individul nu părea a fi de pe la noi".(Istoria loviturilor de stat din România, vol.4, pagina 268).

Sub privirile jurnaliștilor străini, ce-și instalaseră camerele de filmat în Piața Universității încă din timpul discursului lui Ceaușescu (apud Stoenescu), între 16:30 și 16:45 se petrece incidentul cu camionul militar, incident în care mor șapte persoane călcate de vehicul și alte opt împușcate (conform Procuraturii Militare). Ce se întâmplase? Șoferul unui camion militar este lovit cu un obiect dinspre mulțime, acesta își pierde cunoștința și camionul intră în oamenii strânși pe trotuar la Sala Dalles, ucigând patru civili și trei scutieri, pe loc. Oamenii iau actul ca pe unul intenționat și

avansează asupra forțelor de ordine, iar din spatele scutierilor se deschide foc de avertisment și apoi foc în plin.

Baricada de la Intercontinental

Conform mărturiei lui Dan Iosif, celebra baricadă de la Intercontinental a fost realizată după ora 17:00, din „scaune și mese de la restaurantul Pescarul și de pe terasă de la Dunărea, coșuri de gunoi, un cărucior de aprozar, de-ăla cu patru roți, patru-cinci conteinere de tablă de la Unirea pe care le adusese un băiat trase cu camionul de la Unirea, de la magazin, și băgate în baricadă. Pe urmă o șa mare băgată în baricadă, o mașină de mare tonaj, TIR cu saltele, cam în zona Batiștei".(Stoenescu, Istoria.... vol 4.pag 279).

Imagini surprinse de Agerpres din noaptea de 21 decembrie 1989, **aici.**

„Capii demonstrației de la Inter – Dan Iosif, Dumitru Dincă, Dide, Romeo Raicu, Silaghi – erau niște tineri cu experiența evitării contactului cu forțele de ordine, oameni animați de un anumit dinamism și totodată foarte hotărâți să nu dea înapoi.

Unii dintre ei făcuseră pușcărie pentru fapte de drept comun. Ca și în cazul Timișoara, tentativele de a ignora componența reală a grupului de revoluționari autentici, care au provocat, întreținut și luptat în punctele de rezistență de pe Bulevardul Magheru, dorința de a înfrumuseța revoluția cu mii de studenți și tineri entuziaști, precum și intenția de a „înnobila" actele revoluționare de la Inter, au continuat apoi cu discreditarea acestor oameni, cu sublinierea proveniență lor din lumea interlopă pentru ca rolul lor să fie minimalizat.

Ca și la Timișoara, nucleul dur și curajos al manifestanților a fost format din tineri cu antecedente penale, familiari ai lumii interlope, „bișnițari", cum li se spunea pe vremea aceea. Meritul lor nu este mai mic pentru asta. Nici nu cred că se ajungea la un rezultat victorios fără ei. Totodată, nu trebuie să uităm că teza „revoltei spontane" are nevoie de *masse* în mișcare, de populație, de spirit revoluționar, stări care nu au fost în

realitate prezente în noaptea de 21 decembrie 1989, fapt pentru care, reducerea evenimentului la dimensiunile sale reale și la autorii autentici, nu convine tezei populiste. O imagine credibilă a nucleului de la baricadă a fost prezentată de Petre Roman: „Era situația următoare: în fața barajului, care era în același timp și un fel de baricadă din tot felul de obiecte în dreptul Restaurantului Dunărea și spre Teatrul Național. Pe caldarâm, în dreptul baricadei era lume, nu prea multă, circa 200 de persoane. între aceștia m-am dus și eu. De aici înainte lucrurile s-au desfășurat...

Cred că era înainte de 17.00, nu se întunecase, când, pe trotuare, se adunaseră câteva mii de persoane, iar pe baricadă vreo 300-500. Persoanele de la baricadă erau decise împotriva dictaturii. Am strigat diferite sloganuri... Aici erau foarte mulți tineri și copii de 10-12 ani, o bună parte cam de 14-16 ani, un număr de studenți și adulți – între care mă număram și eu"(Stoenescu, Istoria.... vol 4.pag 287).

Represiunea

După formarea baricadei, urmează o perioadă în care forțele de ordine, inclusiv unități ale Ministerului Apărării Naționale și manifestanții se află față în față. În jurul orei 21:00 se execută foc diversionist din blocurile alăturate, posibil numai din clădirea fostului „Credit minier", ucigând cinci sau șase persoane din mulțime, foc tras cu arme speciale și care nu avea nici un sens, decât să provoace întărâtarea mulțimii; toate forțele angajate, precum și revoluționari recunoscuți și responsabili afirmă că acest foc a fost tras de forțe străine. O mărturie îl indică pe colonelul Trosca cu trăgătorii lui.

„Eu vă spun în calitate de participant și constructor al baricadei: până în momentul spargerii baricadei, toți oamenii de la nivelul solului – ofițeri de securitate, armată, miliție, soldat, ce era, elevi nu puteau împușca decât oamenii de pe baricadă. Pe baricadă n-a murit nici unul dintre noi. Toți cei 48 de oameni au fost împușcați cu armă militară cu lunetă de la înălțime.
În principal, focul a lovit în partea de jos a corpului uman, de la pulpă spre genunchi, de la trunchi spre bazin. Oamenii au căzut lângă mine. Am văzut clar, indubitabil, rănile. Toate erau provocate de sus în jos. Până la ora 24.00 nu s-a tras decât izolat, s-a tras

foc de intimidare în sus. După ora 24.00 s-a tras în plin. Dacă se trăgea foc automat de armată în mulțime acolo, era măcel. Dar n-a fost. A fost foc în plin, dar foc cu foc, țintit", spunea Dan Iosif.

Începând cu ora 00:12 se declanșează atacul forțelor militare de represiune, care execută foc cu arme automate în plan orizontal omorând și rănind 148 de persoane.

Menționăm că în atac au fost implicați inclusiv elevii de la Academia Militară, fapt reprobabil în istoria Armatei Române. Represiunea de la București a fost coordonată de un Comandament Unic, aflat sub conducerea generalului Vasile Milea, Ministrul Apărării Naționale. Interesant este că la ora 17:00, Ceaușescu ordonă poetului Adrian Păunescu să coboare în stradă pentru a-i convinge pe oameni să plece acasă, dar acesta refuză.

Informat că protestele din centru au fost lichidate, Nicolae Ceaușescu mergea la culcare, pentru ultima dată, ca președinte al României, după ora 24:00.

În loc de concluzie

„În ansamblul dosarelor revoluției există o coincidență tulburătoare: cel puțin în patru locuri – Timișoara, București, Sibiu, Cluj –,primul foc mortal, primul glonț care a omorât un om nu-și găsește autorul și se prezintă, în toate cele patru cazuri, ca inexplicabil balistic în raport cu dispunerea forțelor de represiune. Traiectoria glonțului care a lovit-o pe Lepa Bărbat la Timișoara nu poate fi reconstituită; tragerile acelea suspecte din Blocul „Creditului minier" de la București n-au nici o noimă din punctul de vedere al represiunii; la Sibiu, focul care l-a omorât pe soldatul Mitiți a venit dintr-o clădire izolată aflată în spatele sediului Inspectoratului MI; originea glonțului care l-a rănit pe ofițerul Carp Dando la Cluj, în timpul busculadei sale cu actorul Călin Nemeș, nu a fost descoperită. Este adevărat că la București primul foc mortal a fost tras de un milițian, dar scena s-a produs departe de locul baricadei și mult înainte de formarea ei; nu are legătură cu focul diversionist de la Inter". Stoenescu, Istoria.... vol 4.pag 307).

Cenzura sistemului face să ajungem la mai puțini dintre voi! Distribuiți articolele noastre și sprijiniți OrtodoxINFO!

Ne străduim să menținem viu acest site și să vă punem la dispoziție informații care să facă lumină în provocările pe care le trăim. Activitatea independentă a OrtodoxINFO funcționează strict cu ajutorul cititorilor, din acest motiv vă cerem acum sprijinul. Ne puteți sprijini printr-o **donație bancară sau prin PayPal, completând formularul de mai jos.**

DONAȚIE LUNARĂ | DOAR ACUM

Selectați cât doriți să donați (EUR)

€5 **€10** **€20** **Altă sumă**

Donați